

Oblaki so zamolklo začrnili. Tu pa tam se že svetlika iz njih. Bliska se! Votlo bobneva od daleč gromenje. Vedno glasneje in glasneje, bližje in bližje.

Oblaki se podé pod nebom in v njih čudno vrši. Sedaj se v najbolj začrnelem zabliska in strela šine iz oblaka v oblak. Vid nam je vzelo. Po ušesih nam šumi...

Sedaj pa sedaj kaplja kane iz grozečih oblakov.

„Zanesi nam, zanesi Bog,
Otni nas rev, otni nadlog!“

S. Gregorčič.

Še jeden blisk, še jeden grom in odprle so se zatvornice neba. Kako to vrši in hrešči, vre, hrumi in čofota!

Tam raz hlev je vzelo slamnato streho. Po zraku frči slama, na tla ropoče raz strehe opeka. Drevje stoče, se vije — — pada...

Strele se lové in križajo po oblakih. Grom rjuje, kot bi bil sodni dan. Čuj, iz farne cerkve se oglašá zvon! Megli zvoni!

Tedaj pa stoji že družina zbrana sredi sobe in moli za odvrnjenje nesreče.

Še huje je začel rjoveti vihar.

„Oh, saj te kličemo Očeta!“ se glasi mej gromom in bliskom vroča molitev...

Bog je čul gorke prošnje. Mileje in mileje, blažje in blažje se ulega pokoj po zemlji.

Piš je polagoma utihnil. Grom bobni le od daleč še in poredko. Nevihta je odšla dalje...

Žejna zemlja se je napojila in ne zija več. Po potih še deró potoki vode, dež ponehava.

Iz hiš se prikazujejo ljudje. Kmalu je vse zopet živo.

Ondi na zahodu so se pretrgali oblaki in solčni prameni so se usuli na zopet mirno zemljo. Sedmerbojna mavrica se je v velikem polukrogu razpela po nebesnem oboku. Vse je živo, veselo, vse prosteje diha in živi.

In ti, mladina?! Če ti zadivja kdaj nevihta v srcu, pazi, da ji bodeš kos, in spomni se: Ondi gori v nebesih se žari tebi solnce sreče, dokler si nedolžna in vesela, zarja ti obeta lepih dnij, Bog je povsod tvoj zaščitnik in rešitelj.

Andr. Rapè.

Ko poje zvon.

Ko poje zvon večerni,
Se mi srce topí,
V ljubezni neizmerni
K nebesom hrepeni:

Tje gor, kjer Oče večni
Kraljuje vekomaj,
Kjer bodemo presrečni
I mi živeli kdaj!

Milka Posavska.

